

[Birte Weiss]

ningsbrevet. Med den viden, som vi i dag har om de psykiske følger af passivitet hos den arbejdsløse, mener jeg, det er forkert, hvis systemet så at sige tvinger den arbejdsløse til at holde sig i ro hjemme ved telefonen eller ved brevkassen. Dermed bidrager man til, at hovedelementet i den arbejdsløses hverdag bliver en ørkesløs og desværre ofte resultatløs venten.

I mit spørgsmål nævner jeg også forskelsbehandlingen af arbejdsløse mænd og kvinder. Hvis en kvinde en enkelt gang har måttet sige nej til et arbejde, fordi hun ikke har pasning til sine børn, skal hun efter karantænen kunne dokumentere, at det problem er klaret. Så vidt jeg ved, findes der ikke tilfælde, hvor man har krævet noget tilsvarende af mænd.

Jeg håber, at ministeren er enig med mig i, at arbejdsløshedslovgivningen, og dens administration ikke mindst, nødvendigvis må være afpasset efter de vekslende tilstande på arbejdsmarkedet, og at ministeren i konsekvens af den erkendelse vil medvirke til, at den ikke kommer til at virke som en, skal vi kalde det unødigt stram spændetrøje om den arbejdsløses hverdag.

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg er glad for, at fru Birte Weiss her i motiveringen til sit spørgsmål så klart og utvetydigt tog afstand fra den efter min opfattelse helt urimelige hetz, der nu bliver kørt fra visse sider mod arbejdsløshedsloven, og hvor man bruger så voldsomme betegnelser som »asocial« og meget mere.

Jeg er enig med fru Birte Weiss i, at det er at vende tingene fuldstændig på hovedet at karakterisere den arbejdsløshedslov som asocial, der – og det er vi selvfølgelig stolte af – måske er bedre end nogen anden tilsvarende lovgivning i verden i henseende til højde for understøttelsen, og som i henseende til, hvor mange år man kan oppebære understøttelse, ligger på et meget, meget tilfredsstillende niveau; så jeg er glad for den del af fru Birte Weiss' motivering.

I selve spørgsmålet og den skriftlige grundelse peges der på, at arbejdsløses forpligtelse til at være i stand til straks at sætte sig i forbindelse med arbejdsformidlingen, hvis der foreligger tilbud om arbejde, kan sætte meget snævre grænser for de lediges

udfoldelsesmuligheder. Der stilles derfor forslag om ændring af arbejdsløshedsloven.

Lad mig først sige, at reglerne om kontakt med arbejdsformidlingen er fastsat administrativt af arbejdsdirektoratet, og at en ændring af reglerne således ikke kræver lovændring. Arbejdsdirektoratets cirkulære fra 1969 om ledige medlemmers kontakt med arbejdsformidlingskontorerne bestemmer, at et medlem, hvis han eller hun indkaldes til formidlingskontoret, uanset hvor dette sker, ved brev, telegram, telefonopringning osv. er forpligtet til straks at sætte sig i forbindelse med AF-kontoret. Denne regel, som jo egentlig er ganske klart formuleret, kan i praksis give anledning til problemer, fordi det kan være vanskeligt for den ledige at vide, hvordan han eller hun skal forholde sig i denne situation.

Der er således to spørgsmål, der kan trænge til en afklaring: dels om reglerne for kontakt med arbejdsformidlingen er tidssvarende, dels om de arbejdsløse har tilstrækkelig mulighed for at vide, hvor stor bevægelsesfrihed de har i henhold til disse regler.

Jeg kan oplyse, at disse spørgsmål overvejes i arbejdsdirektoratet, og at vi i ministeriet vil støtte arbejdsdirektoratet – i samarbejde med arbejdsmarkedets parter – i at få denne afklaring for de ledige og måske få mere tidssvarende regler på dette felt.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at jeg er enig i, at arbejdsløse i deres jo desværre tit langvarige ledighedsperioder bør have rimelig mulighed for at udnytte deres tid på en fornuftig og tilfredsstillende måde. Samtidig vil jeg imidlertid også gerne understrege, at det er af stor vigtighed ikke mindst for den ledige selv, at der er tæt kontakt med arbejdsformidlingen, således at den ledige har de flest mulige chancer for at få anvist arbejde.

Endelig skal jeg nævne, at bemærkningen i spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder formentlig vedrører et lidt andet problem, nemlig det, at der kan være vanskeligheder med børnepasning i forbindelse med en hurtig anvisning af arbejde. Jeg har ved tidligere lejligheder oplyst om de initiativer, vi har taget i den forbindelse, med henstilling til socialministeren og til arbejdsanvisningskontorerne om at udvise menneskelighed og støtte de arbejdssøgende kvinder i disse vanskeligheder.